

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: a) G. J.
b) A. M.
c) A. K.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, IČ 00007064
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. července 2021, č. j. OAM-184/ZA-ZA11-P16-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou podanou dne 5. 8. 2021 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 21. 7. 2021, č. j. OAM-184/ZA-ZA11-P16-2021, kterým jí a jejím dětem správní orgán neudělil mezinárodní ochranu a rozhodl tak, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu

je nepřípustná smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

2. Včas podanou žalobou u zdejšího soudu se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým jí žalovaný zamítl opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
3. S odkazem na ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) žalobkyně tvrdí, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Ve vazbě na to žalobkyně poukazuje na ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu a má za to, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí a nezjistil tak spolehlivě stav věci a rovněž neprovedl potřebné důkazy ve smyslu § 52 správního řádu. Žalobkyně dále uvádí ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu a tvrdí, že žaloba nebyla nepřípustná. Žalobkyně odkazuje na ustanovení § 14 zákona o azylu a domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, přičemž žalovaný nedostatečně odůvodnil možnost udělení mezinárodní ochrany dle tohoto ustanovení. Dále žalobkyně tvrdí, že dle § 14a zákona o azylu jí hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle názoru žalobkyně porušil žalovaný čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu jí hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu.
4. Žalobkyně namítá, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť jí hrozí vážná újma, a to kvůli situaci, v níž se nachází její manžel. Ten byl v zemi původu napadán pro uplatňování práv vůči svým dlužníkům a pro návaznou neschopnost plnit své vlastní dluhy. Státní orgány přitom nejsou schopny a ochotny poskytnout náležitou ochranu. Ve spojitosti s dluhy manžela žalobkyni bylo vyhrožováno únosem dítěte. Žalobkyně má tedy za to, že v jejím případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) a 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
5. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem správního orgánu v tom, že nesplňuje podmínky pro plné meritorní posouzení opakované žádosti a má za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu. Z nesprávně zjištěného skutkového stavu pak dovodil správní orgán nesprávné závěry o neexistenci nebezpečí v zemi původu, které je relevantní z pohledu azylové ochrany. Dále žalobkyně v žalobě uvádí: *„zároveň se správní orgán odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy. Stejným způsobem pak žalovaný dospěl k nesprávnému závěru ohledně nesplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu.“*
6. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že neuvedla nové skutečnosti, které by nebyly předmětem přezkumu v předchozím řízení a které by svědčily o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů dle § 12 a 14a zákona o azylu. Žalobkyně odkazuje § 68 odst. 3 správního řádu a vytýká žalovanému nedostatečné odůvodnění a zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu co se týče nových důvodů její žádosti.
7. Žalobkyně má za to, že její opakovaná žádost měla být meritorně posouzena.

8. Žalobkyně namítá, že žalovanému sdělila nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany a je dále přesvědčena, že v jejím případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro meritorní posouzení žádosti dle § 11a odst. 4 zákona o azylu. S touto skutečností se žalovaný nijak nevypořádal a žalobkyni není jasné, jestli se případem v tomhle ohledu zabýval a jakým způsobem se vypořádal s možností posoudit žádost meritorně na základě existence důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.
9. Žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítá, že žalovaný měl povinnost v rámci správního uvážení zabývat se všemi možnými hledisky a opatřit si potřebné důkazy k tomu, aby bylo možné posoudit, zda nelze situaci žalobkyně podřadit pod neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“. Správní orgán se měl dle žalobkyně s náležitým odůvodněním uvážit, zda využije své diskreční pravomoci, kterou mu ukládá ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu. Myšlenkový proces správního orgánu musí být seznatelný z odůvodnění. Žalobkyně má za to, že v napadeném rozhodnutí absentuje jakákoliv úvaha stran důvodů nevyužití diskreční pravomoci dle § 11a odst. 4 a § 14 zákona o azylu. Žalobkyně se domnívá, že z její situace vyplývají takové skutečnosti, jež je možné podřadit pod pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, přitom tyto důvody sdělila ve výpovědi ve správním řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí a považuje je za účelové, neboť dle jeho názoru neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, napadené rozhodnutí a ostatní písemnosti obsažené ve správním spisu.
11. Žalovaný poukázal na to, že žádost žalobkyně a jejích nezletilých dětí o udělení mezinárodní ochrany byla již druhá v pořadí. V opakované žádosti žalobkyně uvádí stejné důvody, které již uvedla v předchozím řízení, což žalobkyně navíc výslovně potvrdila při poskytování údajů k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 3. 2021. Tyto důvody správní orgán již jednou meritorně přezkoumal v předchozím řízení, přičemž neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně neuvedla žádné nové důkazy v opakované žádosti.
12. Na základě informací o zemi původu správní orgán rovněž nezjistil, že by v Kazachstánu došlo od doby, kdy správní orgán rozhodoval o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany (tj. listopad 2018), případně od doby, kdy bylo ukončeno soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o předchozí žádosti (tj. květen 2020), ke změně skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

IV. Jednání soudu

13. Při nařízeném jednání sdělila žalobkyně, že nechce odcestovat zpět do Kazachstánu, protože jí a jejím dětem hrozí nebezpečí. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a zdůraznil, že se jedná o případ opakované žádosti, přičemž žalobkyně nesdělila nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a proto žádost žalobkyně o udělení ochrany zastavil.
14. Žalobkyně uvedla, že spolu s manželem požadovali splacení dluhu po jistých osobách, které začaly manželovi žalobkyně a žalobkyni vyhrožovat. Po manželu žalobkyně

dokonce jednou i vystřelili. Manžel žalobkyně následně odcestoval do ČR a žalobkyně zůstala v Kazachstánu. Žalobkyně změnila bydliště, poté co jí začaly zmíněné osoby vyhrožovat únosem dítěte. Manžel žalobkyně požádal v ČR o azyl, žalobkyně pracovala a dítě bylo po nějaký čas u matky žalobkyně v Uzbekistánu. Každé dva měsíce jezdila žalobkyně za svou matkou a výhrůžky únosem dítěte ze strany těchto osob pokračovaly dále. Žalobkyně uvedla, že se chtěly především dozvědět, kde se manžel žalobkyně nachází.

15. Žalobkyně a žalovaný prohlásili, že nemají žádné návrhy na provedení důkazů.
16. K závěrečnému návrhu žalobkyně uvedla, že nechce odcestovat do Kazachstánu, protože tam není bezpečno, neboť osoby, které jí vyhrožují, jsou zlí lidé. Znájí adresy příbuzných a hledají u nich manžela žalobkyně a žalobkyni. Žalovaný uvedl, že posoudil žalobkyní uvedené důvody pro posouzení opakované žádosti jako nedůvodné ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla a rovněž se neobjevily nové skutečnosti od doby, kdy bylo rozhodováno o předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami rozhodl následovně.
18. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobkyně svým jménem a jménem svých dětí podala dne 23. 3. 2021 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 31. 3. 2021 žalobkyně sdělila, že je státním příslušníkem Kazachstánu, islámského vyznání. Je vdaná a má dvě děti. Z Kazachstánu cestovala žalobkyně s dítětem poprvé v roce 2018 letecky přes Ukrajinu do Prahy. Současně žalobkyně sdělila, že již v ČR žádala o azyl, ale nebyl jí udělen. Rovněž sdělila důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu a k nim uvedla, že se manžel v práci nemohl s někým domluvit a nezaplatili mu. Ve vazbě na to začaly jisté osoby vyhrožovat žalobkyni únosem dítěte, pokud manžela nenajde a dluhy nebudou vyrovnány. K těmto důvodům se vyjádřila tak, že stejné uváděla již v předchozím řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
19. Ze správního spisu je dále zjistitelné, že byl s žalobkyní za účelem zjištění stavu věci proveden pohovor v rámci předchozího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jehož průběh je zachycen v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezletilého syna žalobkyně ze dne 12. 10. 2021. Při pohovoru žalobkyně zmínila, že ji a její rodinu hledají jistí lidé a ptají se na manžela žalobkyně a vyhrožují únosem dětí. V pohovoru ze dne 17. 1. 2018 uvedla, že manžela fyzicky napadli v souvislosti s nezaplacením manželem odvedené práce. V řízení o opakované žádosti pohovor s žalobkyní veden nebyl.
20. Žalobkyně se domáhá meritorního posouzení její opakované žádosti, k němuž žalovaný nepřistoupil s odůvodněním, že podmínky pro meritorní posouzení nebyly dány, a proto řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Krajský soud se tedy zabýval, zda žalovaný postupoval dle zákona, když o žádosti procesně rozhodl jako o žádosti nepřipustné ve smyslu výše zmíněného ustanovení.
21. Krajský soud vycházel v dané věci mj. z následujících ustanovení zákona.
22. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, *„podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“*.
23. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) *nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) *svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a“*.
24. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná“*.

25. Dle § 11a odst. 4 zákona o azylu: „*Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*“
26. Zdejší soud konstatuje, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a zákona o azylu je institutem výjimečným a lze jím postihnout pouze takové situace, kdy žadatel uvede nebo se objeví skutečnosti či zjištění natolik závažné, že nelze trvat na pouhém procesně právním posouzení opakované žádosti. Přitom z dikce zákona plyne, že musí být splněna podmínka, že tyto skutečnosti nemohl žadatel uvést při posuzování předchozí žádosti nebo se objevily teprve až při posuzování žádosti opakované bez vlastního zavinění žadatelky.
27. Aby byla opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany přípustná, je třeba uvést nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez zavinění cizince zkoumány v předchozím řízení a zároveň tyto skutečnosti svědčí o tom, že by byl cizinec vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že tyto podmínky nebyly naplněny, v souladu se zákonem rozhodne o této žádosti jako o nepřípustné a k věcnému posouzení takové žádosti nedochází.
28. K institutu opakované žádosti podle § 11a zákona o azylu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, ve kterém uvedl: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V jiném rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu došel k závěru: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“
29. Správní orgán má tak v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany povinnost nejprve posoudit, zda žadatel uvedl nové skutečnosti týkající se důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Přitom v souladu s citovanou judikaturou i v případě, kdy žadatel neuvádí nové skutečnosti či zjištění jak pro udělení azylu, tak ani pro udělení doplňkové ochrany, nemůže být taková opakovaná žádost posouzena správním orgánem jako nepřípustná, pokud se zásadním způsobem změnila situace v zemi původu od doby, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o přechozí žádosti a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozsudku

ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96). Nejvyšší správní soud tak shrnul výše uvedené názory ve zmíněném rozhodnutí následovně: „[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.

30. Argumentace žalobkyně, že se správní orgán nezabýval zákonnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 an. zákona o azylu, není důvodná. Krajský soud s odkazem na výše uvedenou argumentaci k tomuto uvádí, že o důvodech, pro které žalobkyně žádá mezinárodní ochranu, bylo pravomocně rozhodnuto již v předchozí žádosti a při věcném posouzení opakované žádosti je třeba vzít v potaz pouze nové skutečnosti anebo změnu situace v zemi původu od doby, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o předchozí žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nové skutečnosti a důvody pro udělení azylu v opakované žádosti neuvádí, rozhodl žalovaný o nepřipustnosti takové žádosti v souladu se zákonem.
31. Krajský soud má za to, že pokud žalobkyně v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádné nové skutečnosti a nedošlo v zemi původu k takové změně situace, která by zakládala opodstatněnost opakovaně podané žádosti, rozhodne správní orgán o této žádosti jako o nepřipustné podle § 11a odst. 1 a § 25 písm. i) zákona o azylu a k meritornímu posouzení věci, resp. k posouzení důvodů k udělení azylu nebo doplňkové ochrany, tak nedochází.
32. V kontextu žalobních námitek, krajský soud dovodil z písemností obsažených ve správním spise, že nové skutečnosti žalobkyní uvedeny nebyly. Krajský soud tedy nepřisvědčil žalobkyni v žalobní námitce, že nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu uvedla, neboť ze správního spisu je zřejmé, že tytéž důvody, pro které v současné době žádá o udělení mezinárodní ochrany, již uvedla v předchozím řízení o první žádosti. Tento závěr učinil krajský soud porovnáním oněch důvodů z dokumentů obsažených ve správním spise, konkrétně z pohovoru v rámci předchozího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jehož průběh je zachycen v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezletilého syna ze dne 12. 10. 2021, z pohovoru ze dne 17. 1. 2018 a z poskytnutých údajů k opakované žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 31. 3. 2021. Žalobkyně v opakované žádosti uvádí hrozbu nebezpečí vážné újmy a vyhrožování ze strany jistých osob, se kterými má manžel žalobkyně nevyrovnané dluhy. Tyto důvody uvedla v předchozím řízení o první žádosti. Ze sdělení žalobkyně v průběhu správního řízení o opakované žádosti nevypovídá nic o tom, že by předkládala nové skutečnosti. Správní orgán vzal neexistenci nových skutečností v potaz ve svém rozhodnutí, když uvedl, že v předchozím řízení o předešlé žádosti byly tyto důvody již žalobcem uvedeny a správní orgán s posouzením těchto důvodů předchozí žádost zamítl. Žalovaný konstatoval, že důvodem pro podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla žalobkyně, že se obává telefonických výhrůžek spojených s možným únosem její dcery za účelem zjištění místa pobytu manžela žalobkyně. Žalovaný s odkazem na sdělení údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 31. 3. 2021 v napadeném rozhodnutí uvedl, že důkazy, které žalobkyně

uvádí v opakované žádosti, jsou totožné, neboť žalobkyně opětovně jako důvod uváděla obavy z únosu dítěte, pokud nesdělí jistým osobám místo, kde se její manžel nachází. Žalobkyně mj. na otázku, jaké má důvody své (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu, uvedla, že všechny důvody již uvedla v předchozí žádosti.

33. Žalovaný se tedy neschýlil k meritornímu posouzení opakované žádosti, neboť správně vyhodnotil, že opakovaná žádost je nepřipustná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tento závěr vylučuje námitky žalobkyně, kterými namítá, že splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 an. zákona o azylu (ve spojení s namítaným porušením čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jehož znění je promítnuto do ustanovení § 14a zákona o azylu).
34. K poslední žalobní námitce, že žalovaný neposoudil správně situaci žalobkyně dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, když v napadeném rozhodnutí absentuje úvaha o správním uvážení, zda neexistují zvláštního zřetele hodné důvody i v případě nepřipustné žádosti, se krajský soud vyjadřuje následovně.
35. K problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu totiž existuje poměrně bohatá judikatura. I k otázce požadavku na výslovné uvedení, z jakého důvodu správní orgán nepostupoval dle § 11a odst. 4 zákona o azylu. Krajský soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2020, č. j. 2 Azs 138/2020 - 35: „Co se týče možnosti aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu, lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 – 74, dle něž „při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“
36. Krajský soud tedy naznal, že z případu žalobkyně nevyplývají skutečnosti, které by zakládaly důvody zvláštního zřetele hodné, což implicitně vyplývá z okolností, které vzal žalovaný v potaz a které sdělila žadatelka o mezinárodní ochranu v průběhu správního řízení. V souladu s výše citovanou judikaturou, tak není žádoucí požadovat na žalovaném, aby se v každém případě, výslovně v rozhodnutí o opakované žádosti vyjádřil, že neshledal důvody dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, především v situaci, kdy se neobjevily nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný si opatřil dostatečné podklady pro učinění závěru o tom, že opakovaná žádost je nepřipustná. Nebylo tedy nezbytné výslovně odůvodnit, zda skutkový stav žalobkyně lze podřadit pod důvody hodné zvláštního zřetele také vzhledem k tomu, že žalovaný si dostatečně

zjistil skutkový stav a v předešlém posouzení rovněž zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledal.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. listopadu 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně